

عنوان مقاله:

احسان و جلوه های آن در باب دوم بوستان

محل انتشار:

کنگره ملی پژوهش های کاربردی علوم انسانی اسلامی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

داود باقری زاد - مدرس زبان و ادبیات فارسی دانشگاه فرهنگیان بابل

سکینه حافظی - کارشناس ارشد ادبیات فارسی، معاون پژوهشی آموزش و پرورش بابل.

فرحناز نصیراحمدی - کارشناس آموزش ابتدایی.

خلاصه مقاله:

یکی از بنیادی ترین اندیشه ها و مضامین در بوستان سعدی، مضمون احسان و بشردوستی است. هر چند این مضمون از دیر باز تاکنون در ادب پارسی با ظرافت و زیبایی تمام به تصویر کشیده شده است و شاعران و نویسندگان بزرگ این مرز و بوم، چنان فردوسی، سعدی، حافظ و دیگران، هر یک با شگرد و زبان آوری خاص خویش به پرورش این مضمون پرداخته اند؛ لیک این اندیشه در بوستان سعدی جلوه ای دیگر دارد؛ تا جایی که سعدی در بابی از ابواب دهگانه بوستان خویش به این موضوع پرداخته است. با تأمل در باب دوم بوستان، چه ابیاتی که آشکارا به این مضمون پرداخته اند و چه حکایاتی که این مفهوم را در خود آشکارا یا نهفته دارند، می توان به ارزش احسان، توجه و کمک به هموعان در اندیشه سعدی پی برد. در این مقاله تلاش شده است تا بر پایه شرح و تفسیر پاره ای از ابیات و گزارش حکایات باب دوم بوستان جایگاه احسان و بشردوستی در ادب پارسی باز نموده آید.

کلمات کلیدی:

سعدی، بوستان، بشردوستی، احسان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/391066>

